

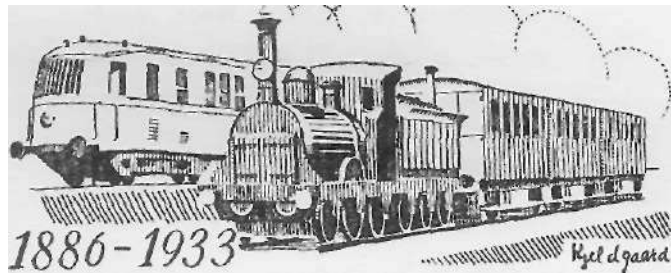
P. L. POULSEN

47 AARVED D.S.B.

ERINDRINGER OG TIDSBILLEDER

1886 — 1933

I

THEMS BOGHANDEL
CHARLOTTENLUND
1943

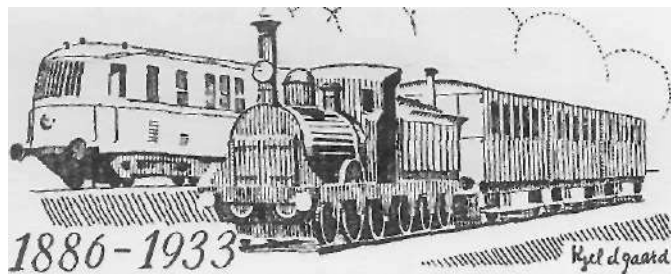
P. L. POULSEN

47 AARVED D.S.B.

ERINDRINGER OG TIDSBILLEDER

1886 — 1933

I

THEMS BOGHANDEL
CHARLOTTENLUND
1943

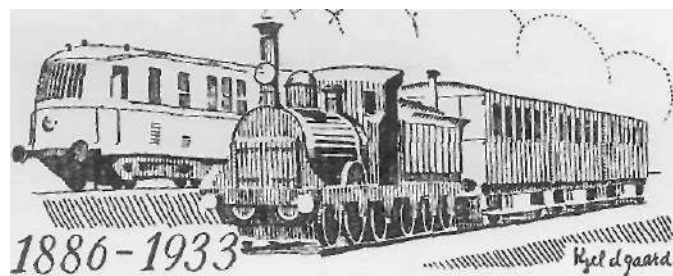
P. L. POULSEN

47 AARVED D.S.B.

ERINDRINGER OG TIDSBILLEDER

1886 — 1933

I

THEMS BOGHANDEL
CHARLOTTENLUND
1943

inviterede han os ind i Stationens kgl. Ventosal og bad os blive der, indtil vort Tog skulde afgaa. Rettidig hentede han os og lukkede os ind i en 1ste Kl. Kupe, idet han bemærkede, at Togføreren var underrettet om, at den var reserveret for os. Ved Ankomsten til Ipswich hjalp Togføreren os ud med alle Tegn paa Ærbødighed og uden at spørge om Billet.

Selvfølgelig var det ikke en ung Mand i en underordnet Stilling, man viste Opmærksomhed, men „Danskeren," den populære Prinsesse af Wales' Landsmand. Det var nok ejheller en Tilfældighed, at den kgl. Ventosal i Parkeston var udstyret i samme Smag som den danske.

10. *Styrman Lisner lettede os Sørejsen hjem.*

Da den lille Esbjergbaad sejlede fra Parkeston med Sidemedvind og Storm, havde vi bange Anelser, men Styrmand Lisner, Søn af den tidligere Stationsforstander i Klampenborg, gjorde hvad han kunde for at holde vort Humør oppe. Hver Time kom han ind i Salonen med et Par smurte Kiks til hver, han havde 12 Slags efter eget Sigende, og da vi var halvvejs Kolleger, skulde vi smage dem alle. Da vi tilsidst var saa mætte og trætte, at vi halvsov, hjalp han os til Køjs, hans Anstrengelser kronedes med Held, jeg blev aldeles ikke søsyg og min Kæreste ikke før den jyske Kyst kom i Sigte. Den lille Parkestonbaad, hvis Sejltid var 32 Timer, er forlængst ombyttet med en større, der kun bruger 20.

Medens min Kæreste rejste hjem til Horsens, drog jeg samme Dag ud til mine som Regel fornøjelige Oplevelser paa Vestbanens Landstationer.

XII. BRAMMINGE.

1. *Tankeoverføring?*

Da den normale Afløsertid, 2 Aar med 3 Maaneders Tillæg for Tjeneste paa Hjemstedsstationen, var ved at udløbe, siger en Kollega til mig: „Hvis Du vil have Indflydelse paa, hvor Du skal være fast, maa Du søge nu." Hvortil jeg svarede: „Jeg er ligeglad, blot jeg ikke skal til Bramminge. Tænk at skulle skrive det lange kedelige Navn en Snes Gange hver Dag."

Den egentlige Grund, til at jeg ikke søgte, var, at jeg haabede, man vilde overse, at min Rejsetid var ved at udløbe. Nogle Dage efter kom Skrivelsen om, at jeg var stationeret i — Bramminge fra 1. April. Et mærkeligt Tilfælde naar man husker, at Distriktet havde over 100 Stationer med Assistentpladser.

Da jeg udtalte mig mod Bramminge, anede jeg ikke noget om, at den derværende Assistent søgte derfra, og at man i Distriktet overvejede at flytte mig dertil.

2. *Første Indtryk trist.*

Det var den fremmede Afløser der fungerede, da jeg en graakold Aprildag meldte mig paa Bramminge St. og fik at vide, at jeg først skulde have Tjeneste næste Morgen. Trods Støvregn gik jeg ud

for at se paa Omgivelserne — et trist Indtryk blev det — Stationsbyen bestod af en Vindmølle, en gammel Landevejskro og en Snes Smaahuse med et forblæst Udseende. Der fandtes enkelte Haver, men de var ikke synlige udefra, idet der hverken fandtes Træer eller Buske, dette gjaldt dog ikke Stationsforstanderens Have ejheller den gamle Lægebolig, hvor der fandtes enkelte Ribsbuske, skarpt afskaarne i en Vinkel paa 45 Grader af den barske Vestenvind. Omegnen var ganske flad, og saavidt man kunde se helt uden Trævækst.

Et Stykke ud ad Ribe Landevej laa Byens Skole, en over al Beskrivelse ussel Rønne. Døre og Vinduer var smaa, skæve og uden Maling, den laa paa et Stykke bar Hede uden Gymnastikplads og uden Antydning af Have eller Trævækst. En halv Snes Børn stod og krøb sammen ved den ene Gavl. Lutter Elenighed. Det var ejheller opmuntrende at tænke paa, at min daglige Tjeneste lød paa 10 Timer, var tredelt og først sluttede ved Midnat. Mine Tanker strejfede de Stationer, som jeg kunde tænke mig at søge Forflyttelse til.

Ved Tilbagekomsten modtog Stationsforstander Randel mig med stor Elskværdighed og foreslog, at jeg ligesom min Forgænger skulde deltage i Postarbejdet mod en Godtgørelse af 15 Kr. og tilføjede, at der var et ledigt Tjenesteværelse, og at jeg kunde faa Kosten hos ham for en rimelig Betaling. Da alle Forslag tiltalte min økonomiske Sans, sagde jeg Ja Tak til det hele. Min Maanedsløn var endnu kun 75 Kr., hvorfor et Tillæg paa 15 Kr., foruden Natpenge 10 Kr. var føleligt.

Efter nogle Ugers Forløb svandt mit første triste Indtryk af Byen og Omegnen. Beboerne var tilta-

lende, overvejende Tilflyttere, yngre energiske Mænd og Kvinder med gode Interesser.

Paa Solskinsdage forekom Landskabet mig ret tiltalende, den brune Lyng og de grønne Rugagre klædte hinanden. Den vide Udsigt omspændt af en høj Himmelkuppel fyldt med Lærkesang var nærmest pragtfuld; hverken før eller senere har jeg truffen en Egn med saa mange Lærker som her.

3. *Bryllup.*

Efter 2 Maaneders Forløb var jeg klar over, at her vilde jeg blive indtil videre. I en Villa under Opførelse blev en 3 Værelsers Lejlighed med en Stump Have til Leje fra September. Lejen var 11 Kr. — skriver elleve Kr. — pr. Maaned, jeg lejede den straks, og snart efter kom der fra Haldrup Mølle Fuldmagt til at bestille Møbler.

Valget var let i de Dage, thi naar en Snedker fik opgivet Køberens Livstilling, lagde han den hertil svarende Mappe frem. Det var Standardmøbler, Køberen skulde kun bestemme Kvalitet og Farve for Betræk, samt vælge Billedskærerarbejde. Til Genæld var Møblerne baade stærke og billige. Vore Spisestuemøbler er endnu anstændige efter at have været brugt daglig i over 50 Aar.

Møbler til vore 3 Værelser samt Køkkenudstyr kom til at koste 1500 Kr., og da Rejseriet havde indbragt 2000, blev der et Reservefond paa 500 Kr. 1. September steg min Løn til 1200 Kr., og samme Maaned stod Brylluppet.

h. *Stationsforstander Randel.*

Den Generation af Assistenten, der kom til Banen i Halvfjerserne, opnaede Avancement i Løbet af

10—15 Aar, nogle endda før. Vi yngre har ofte misundt dem, men samtidig undret os over, at saa paa-faldende mange af dem maatte slaas med Gæld højt op i Alderen.

Min Stationsforstander gennem 8 Aar, Randel, hørte til disse misundte, men ogsaa til dem, der gennem mange mange Aar førte en haard økonomisk Kamp, som dog ved sejg Udholdenhed førtes til heldig Afslutning. Om Læserne vil tage efterfølgende til Eksempel eller til Advarsel skal henstilles.

Randel var en flot Mand, sort bølget Haar og Fuldskæg. Overskæg med lange Spidser efter den Tids Mode. Efter 10 Aars Tjeneste fik han i 1880 Herløv Station, Landets mindste. Med Indtægt 1200 Kr., 4 Børn og lidt flotte Vaner, var det ikke saa underligt, at Gælden voksede.

Befolkningen maa imidlertid have sat megen Pris paa dens Stationsforstander, thi ved en given Lejlighed forærede man ham 500 Kr. i Guld. Det har sikkert været Mening, at Beløbet skulde bruges til Afvikling af Gæld, men Randel fandt, at et Bæger med 50 blanke Guldtikroner var en for smuk Gave til et saa profant Brug, hvorfor han i Stedet købte et kønt Ponnykøretøj med Udstyr. Jeg har ikke set det, men min Hjemmelsmand paastod, at det var endog meget elegant helt igennem, Bjørneskins Fodpose o. s. v.

For en Tjenestemand med 4 Børn er Afbetaling af Gæld med dyre Renter mere end svært. Efter Flytning til Bramminge — noget før min Tid — kneb det særlig haardt, men da det lykkedes at vinde Trafikinspektør Hansen som Kautionsist, kom man over det døde Punkt.

Jeg har aldrig set Randel nyde Spiritus, han røg

ikke, holdt kun Selskab en Gang aarlig — Fødselsdagen — og kunde skrive med en Pen lige til den skrævede, og endda var hans Haandskrift lige elegant. Altsaa gennemført sparsommelig, men ogsaa en heldig Mand, thi han var ikke 40 Aar, da han kom til Bramminge, hvor Skatter og alt var billigt og Indtægten over 4000 Kr. Mange Penge i de Dage, hvor Stationsforstanderen paa Københavns St. maatte nøjes med 3600 Kr. Grundet paa en Del Sygdom kunde Gælden alligevel ikke afvikles helt før i Nærheden af 70 Aars Alderen.

Vort daglige Samarbejde gik let og som Regel uden Gnidninger, dog synes jeg, han omfattede mine økonomiske Forhold med rigelig stor Interesse. R. var navnlig meget betænkelig, da jeg efter at være bleven gift kom i L'hombreklub med 3 af Egnens mest velstillede Familier. Da jeg senere hørte om Randels Vanskeligheder, forstod jeg bedre hans Indblanding.

Randel stod i godt Forhold til Stedets Befolkning, som Aar efter Aar genvalgte ham som Formand for Egnens Foredragsforening. I en Række Aar var han Formand for det Selskab, der opførte og drev Bramminge Efterskole, hvis Elever for en ikke ringe Del var sønderjysk Ungdom.

5. *Elev Krause-Sørensen, Løjtnant.*

En Aften blev der fra 2. Perron raabt: „Eleven er kørt ned af Tog 268. Maskine og 2 Vogne gik over ham.“ Da jeg kom tilstede, var man ved at løfte Eleven op paa Perronen, han var ved Bevidsthed, men Ansigtet var stærkt overløbet med Blod. Postbud Nielsen og jeg hjalp ham ind paa Tjenesteværelset, og snart efter var han saa kvik, at han

kunde støtte paa Benene og i en' spøgefuld Vending spørge efter sin „Embedshat". Nu, den værste Spænding var udløst, faldt jeg sammen og besvimede. Et Øjeblik efter kom Jernbanelægen Dr. Fenger ind og spurgte: „Hvem af dem er daarligst." Hvortil Eleven svarede: „Tag Assistenten, jeg kan bedre undværes." Da jeg et Par Minutter senere var ved Bevidsthed, stod en Togfører ved Sengen og meddelte, at Forstanderen ikke var at finde, men alle tre Tog holdt færdige til Afgang, hvortil jeg svarede, at Ribebanens Togbetjent kan telegrafere. Lad ham ringe og afmelde og køre saa.

Eleven havde flere Saar i Hovedet og nogle Hudafskrabninger paa Kroppen, men meldte sig allerede til Tjeneste næste Eftermiddag.

Lykkeligvis var Krause ikke, som Tilskuerne troede, bleven kørt over af Maskine og 2 Vogne; han var paa Vej over til Ribetoget paa Spor 3 med et Telegram og træder ned i Spor 2 uden at bemærke det indkørende Tog 268, hvis Maskine kaster ham tilbage, saa han kom til at ligge mellem Perronforkanten og nærmeste Skinne, medens Maskinen og 2 Vogne passerede. Krause, der sluttede 1936 som Stationsforstander i Assens, er stærkt kunstinteresset. Datteren, der er gift med Kunstmaler Viggo Rørup, er en dygtig Malerinde, der har opnaaet flere Stipendier som Anerkendelse.

6. *Besvimelsen.*

Ovennævnte Besvimelse er den eneste, der er overgaaet mig i min 47-aarige Jernbanetid. Den var forlængst glemt, men randt mig i Hu, da jeg hin mørke Novemberaften 1919 som fungerende Trafikinspek-

tør sad i det første Ambulancetog paa Vej til Vigerslev og gruede for den skrækkelige Opgave, der ventede mig.

7. *Andre Arbejdsfæller i Bramminge.*

Assistent Volkersen, der sluttede som Godsekspektor paa Frederiksberg St. P. Poulsen som Stationsf. i Bramminge. Kaptajn Krogh som Stationsf. i Hurup og H. Nielsen, der endnu er Stationsf. i Brørup. Alle dygtige og brave Kammerater.

Af Stationens flinke Portørpersonale endte Jørgensen som Rangermester i Slagelse. Hougaard som Stationsf. i Pjedsted og Holst som Togfører i Fredericia. Holsts Søn, Johannes, der var 1 Aar, da jeg kom til Bramminge, er nu Trafikbestyrer for Jylland og Fyn.

8. *Restauratrice Fru Rosendahl.*

Min Tjeneste var paa 10 Timer, tredelt, men interessant, og Arbejdet meget afvekslende. 2 Gange daglig havde vi samtidig 3 Tog. 2 Gange 2, medens de øvrige kom enkeltvis. Senere kom der yderligere 2 Tog. Godstrafikken var ringe, Postarbejdet stort; de sidste Aar 9 Postbude.

Stationsbygningen var anseelig i 2 Etager, store Ventesale med Restauration i den ene. Her regerede Fru Rosendahl, Enke efter den tidligere Stationsforstander i Vamdrup, ved hvis Død Fru Rosendahl sad uden Midler med 2 smaa Børn. Enkepension var den Gang elendig lille. Ved Trafikinspektør Hansens Hjælp fik hun Restaurationen her og passede den udmærket. Hendes Børn voksede op og blev Stationens Stolthed. Sønnen blev cand. jur., og Datteren blev gift med en Søn fra Bramminge Hovedgaard.

9. *Et lille Speciale.*

Gods til Tyskland fra Vestjylland var tidligere gaaet over Vamdrup, men nye Forbindelser sydpaa medførte, at en Del i de sidste Aar skulde over Bramminge—Vedsted. Karteringsforskrifterne var imidlertid saa indviklede, at snart sagt ingen kunde huske dem. Jeg fik lavet et kortfattet Uddrag, som efter at være godkendt af Grænsestationen blev op-hængt i vort Kontor. Antagelig gennem Togpersonalet blev vestjyske Stationer snart klar over, at de i Tvivlstilfælde kunde spørge Bramminge, og det var med en vis Stolthed, at vi ofte daglig indførte disse Spørgsmaal i Telegrafjournalen. Et letvundet Ry.

10. *L'hombreklubben.*

Som overalt i Vestjylland var Kortspil ogsaa her højt. Købmand Schou, Læge Fenger og Forpagter Brødsgaard, Bramminge Nygaard, manglede en Fjerdemand til deres L'hombreklub og opfordrede mig til at indtræde. Smigret af Tilbudet, men ikke uden økonomiske Betæneligheder, blev min Kone og jeg enige om at forsøge.

Brødsgaard boede 4 km fra Stationen, men hans Kusk hentede Stationsbyens 3 Familier Kl. 18 og kørte os atter hjem ved 23-Tiden de Aftener, hvor der efter Tur skulde spilles hos ham.

Naar Aftenerne paa Nygaard erindres som de hyggeligste, skyldes det nok de store Værelser, den landlige Aftensmad og Køreturen.

Vi spillede 50 Øres RegnskabsFhombre, hurtigt stigende til 2 Kr.; men havde en Deltager tabt meget, blev den normale Spilletid Kl. 20—22 stiltiende forlænget, til der var nogenlunde Balance. Dette

forklarer, hvorfor mit Spilleregnskab kun havde 5—10 Kroners Difference pr. Aar.

11. *Cycleagentur.*

Mine Indtægter slog til og gik til. **Der** var saaledes ikke Penge til de to Cyclers, min Kone og jeg saa stærkt ønskede os. Jeg forsøgte saa med et Cycleagentur. Katalogpris for en solid engelsk Cycle var 225 Kr.; med 30% Forhandlerrabat stod den mig i 159 Kr. Da ingen paa Egnen viste Købelyst, indrykkede jeg en staaende Annonce i „Dansk Jernbaneblad" om direkte Levering fra Grosserer for 169 Kr. at betale kontant til mig. Det gav saa god Omsætning, at der i Løbet af nogle Maaneder var tjent til de to saa stærkt ønskede.

Cyclers var den Gang sjældne og til Skræk paa Vejene. Kusken var bange, Hesten var bange, gamle Koner var bange. Selv Varde Byraad var saa bange, at Byens første Politivedtægt efter Sigende bestemte, at ingen Cyclist maatte færdes paa Byens Grund, uden at Cyclen var forsynet med en „stedseringende" Klokke.

12. *Tietgen undtagelsesvis paa Vildspor.*

Sidebanen Bramminge—Ribe var aabnet omtrent samtidig med Sydbanen 1875. Fortsættelsen Ribe—Vedsted forhandlede man om Aar efter Aar uden Resultat. Provisorietiden.

Da den under Arbejde værende sønderjyske Vestbane Tønder—Vedsted kunde ventes aabnet 1887, uden at der fra dansk Side var foretaget noget for at tilvejebringe, de herefter manglende 7 km Bane til Ribe, greb Etatsraad Tietgen ind og paatog sig for egen Regning at bygge nævnte Banestykke tillige med Grænsestationen Vedsted.

En lignenede Bedrift udførte Tietgen ved at fuldføre Marmorkirken i København, efter at den havde staaet halvt færdig i ca. 100 Aar. Dette anføres for at vise, at han var en saa betydelig Mand, at efterfølgende lille Sludrehistorie ikke kan forklejne hans Navn.

Paa den Tid havde Banerne efterhaanden erhvervet en saa stor Trafik, at Spor, Ventesale, Kontorer, alt var for smaat. Trafikanter og endnu mere Jernbanepersonalet døjede meget, fordi alt var for knebent. Det mest grelle Tilfælde var maaske nok i Esbjerg, hvor jeg oplevede, at Varehusets murede Gav i Løbet af 2 Aar maatte væltes ikke mindre end 2 Gange af Hensyn til nødvendig Tilbygning. Sidste Gang var man saa forudseende, at man nøjedes med at opføre en Brædegavl.

Til Stadighed lød der Kritik over Baneledelsen. Offentligheden fandt, at alle fra Forstanderen op til Generaldirektøren var blottede for Forretningsans og Evne til Forudseenhed. „Havde der været handelsuddannede Mænd i Ledelsen, vilde Landet have undgaaet alle disse Ulemper“, saaledes lød Kritikken i Pressen, paa Talerstole, samt Mand og Mand imellem over det ganske Land.

Tietgen og hans Mænd har aabenbart paa et tidlig Tidspunkt været inficeret af denne Kritik og ved Planlæggelse af Vedsted Station tænkt, at nu skulde de vise, hvordan en Forretningsmand bygger Baner, og saa blev Resultatet, at alle Forhold her blev 10 Gange større end nødvendigt, og dette blev til 20 Gange, da Bilkonkurrencen satte ind.

Nej, Landet maa være taknemlig for, at Banernes Ledelse har været nøgterne Mænd, der ikke lod sig lede paa Vildspor af en uansvarlig Kritik.

13. *Blev Bladmeddeler.*

I Februar 98 nedsatte Interesserede for en Bane, Silkeborg—Bramminge, et Udvalg, der med Dr. Fenger som Ordfører skulde henvende sig i Ministeriet. Nogle Maaneder efter mødte til Middagstog i Bramminge 2 Køretøjer medførende Generaldirektør Tegner og hans Stab. En af Deltagerne fortalte mig, at det var Afslutningen paa en flere Dages Synsforretning for den omtalte Silkeborg—Brammingebane.

Da hverken lokale eller Hovedstadsblade havde omtalt Sagen, blev jeg fornærmet paa Etatens Vegne, og nogle Minutter før Togafgang krassede jeg paa et 5 Øres Brevkort en Meddelelse til Berlingske Tidende om Sagen. Nogle Dage efter modtog jeg fra Bladet 5 Kr. med Anmodning om fremtidig at meddele, hvad jeg syntes var af Interesse. 5 Kr. for et 5 Øres Brevkort*) var en kongelig Betaling i de Dage, og jeg tjente mange af den Slags. Nu var jeg foruden Cyclehandler tillige bleven Bladmeddeler. Begge Dele opgav jeg, da jeg kort efter fik Employ i Banken.

li. *En Fjer i Hatten.*

Medens jeg satte mig ind i Centralbetjeningen, blev jeg opmærksom paa, at et Sporskifte i 2. Hovedspor ud for Perronen vel var centrallaaset ved Gennemkørselssignal, men ikke ved Udkørselssignal. Da jeg henledte Stfst.s Opmærksomhed paa Faren herved, svarede denne, at han ofte havde forsøgt at faa dette ændret, men stedse forgæves; han anbefalede mig at indsende Forslag, naar han i næste Uge tiltraadte sin Ferie. Anvisningen blev

*) Landsporto var den Gang 5 Øre for Brevkort og 8 Øre for Breve

fulgt, og Ændringen ved Aflaasningen var foretaget ved Feriens Udløb. Det var jeg stolt af.

15. *Manglende Gods. Fy!*

Af Stationens 4 Portører var Klingenberg ældst og passede udenfor Togtid Varehuset, han var Afholdsmand og helt igennem paalidelig. Alligevel lavede han og jeg en Gang en slem Fadæse. Sammen skulde vi hver Torsdag revidere Varehuset og mente begge, at vi udførte dette Arbejde meget omhyggeligt. En Torsdag siger jeg til Klingenberg, at adskillige af de henstaaende tomme Kasser har vi set i flere Uger og bad ham formaa Modtageren til at hente dem, hvortil han svarede, at det var haabløst, mange er lige glade med tomme Kasser, hvorefter jeg gav ham Ordre til at anbringe dem i Varehuskælderen.

Den første Kasse Klingenberg tog fat paa var uden Laag og laa med Aabningen nedad, og under den fandtes — o Skræk — en Pakke Manufakturvarer, som var meldt bortkommen for flere Maaneders siden, og for hvilken Banerne havde udbetalt 500 Kr. i Erstatning.

Frygteligt. I alle de mellemliggende Torsdage havde vi erklæret, at Godset manglede. Hvad nu? Vi vidste begge, at der var Stationer, som i lignende Tilfælde havde skjult Fejlen ved at lægge det paa-gældende Gods ind i en Københavnevogn, men vi blev snart enige om at tage Lussingen med det samme og derved i nogen Grad lette vor Samvittighed. Jeg anvendte en hel Aften paa en udførlig Indberetning og sluttede med, at vi begge beklagede det skete. Banerne fik de 500 tilbage med Fradrag af et mindre Beløb for Afsavn. Klingenberg og jeg

slap for Paatale. I dette Tilfælde blev Ærlighed belønnet.

16. *En værre Ballade.*

Hvert Foraar blev der sendt et stort Antal magert Hornkvæg fra Danmark til Fedning paa de sønderjyske Marskegne. Størsteparten kom over Bramminge paa en bestemt Dag, og Vidersendelsen voldte til Tider stort Besvær, idet Ribebanens Maskiner var saa smaa, at Togene kun evnede at tage 7 Kvægvogne og. et Særtog 12.

En Aften modtog vi Melding om, at Morgentogene næste Dag bragte 50 Kvægvogne sydpaa. Meldingen videresendtes til Sektionen Fredericia med Anmodning om Forholdsordre. Da der ikke næste Morgen var modtaget Svar, rykkede jeg Sektionen, der svarede, at Trafikinspektør en kommer selv med første Morgentog.

Toget østfra havde Stationen givet Ordre til at standse med Maskinen ud for Hovedbygningen. Medens Toget kørte ind paa Spor I, sprang Togføreren ned paa Perronen og sagde: „Hvad skal jeg gøre, Trafikinspektøren har givet Ordre til, at Toget skal køre helt frem, saa Personvognen kan komme til Perron." Jeg svarede ved straks at fløjte „Stop" til Lokomotivføreren, hvorefter Toget standsede. Et Øjeblik efter kom Trafikinspektør Hansen med den graa Hat trukket ned i Panden — et kendt Uvejrs-tegn — og tordnede: „Hvor tør De vove at krydse min Ordre." Jeg svarede ikke, men gik gennem Toget til Spor II, hvor straks efter et Tog med 30 Kvægvogne i Fortoget kørte ind. De to Tog medførte de 50 Kvægvogne og begge havde Forspandsmaskiner med Ordre til at blive i Bramminge og køre

Særtog paa Ribebanen, en lignende Ordre havde nogle Togbetjente.

Alt dette var Stationen ikke underrettet om, før Trafikinspektøren kort efter meddelte mig det mundtlig, idet han tilføjede: „Giv mig en Portør, saa skal jeg oprangere de fornødne Særtog." En Djævel for i mig, og jeg gav ham Stationens ringeste Portør til Assistance. Resultatet blev, at de 3 Plan- tog alle fik hver % Times Forsinkelse.

Da Trafikinspektøren ved Middagstid kom tilbage fra Vedsted og sad ved sin Frokost i Restaurationen, lagde jeg et beskrevet Folioark paa hans Bord med Bemærkning, at det var Planen for Arbejdet ved Morgentogene. Han strøg Papiret ned paa Gulvet og sagde: „Jeg vil ikke se det Skidt."

Kogende af Raseri gik jeg ind paa Kontoret og gav de to Togforsinkelsesmeldinger følgende Tilfø- jelser: „Af de anførte Forsinkelser paa de 3 Morgen- tog skyldes ca. Vz Time for hvert Trafikinspek- tørens Indgriben."

Da jeg næsten Morgen bad Stationsforstanderen om at paatægne Meldingen, svarede han: „Nej. De er altfor ung til at indlade Dem i Kamp med den al- mægtige. Sov paa det en Gang til." Da jeg fastholdt Anmodningen, skrev han: „Læst Randel," hvorefter den ene som foreskrevet blev sendt til Trafikinspek- tøren og den anden til dennes Foresatte, Trafik- chefen.

Da Afsendelsen var sket, blev jeg noget urolig for Følgerne, og Uroen steg for hver Dag, og der gik 14 Dage, medens Stationen ellers saa Trafikinspek- tøren et Par Gange ugentlig. Den Dag, det endelig skete, holdt jeg mig paa Afstand, saalænge jeg kunde; men tilsidst maatte jeg ind paa Kontoret,

hvor Trafikinspektøren sad og rettede i Tjeneste- fordelingslisten med en Blyant. Han bad mig se paa Listen, hvor mine 2 Formiddagstimer var slettet og bemærkede: „10 Timers Tjeneste og tredelt er urimeligt her. Bed Stationsforstanderen indsende Forslag som antydet."

Da jeg protesterede ved at oplyse, at den lange Tjeneste hang sammen med at jeg fik Betaling for Postarbejde, svarede han: „Saa maa d'Herrer virkelig skynde sig noget mere, saa gaar det nok," og han fik Ret. Mine noget dristige Paategninger paa Togforsinkelsesmeldingerne blev aldrig nævnt. Ved flere senere Lejligheder følte jeg hans Bevaagen- hed, og forannævnte Forbedring af min daglige Tjeneste er vel ogsaa et Tegn.

17. *Trafikinspektør R. T. Hansen*

var Søn af Stationsforstander Cornelius Hansen, og af alle de Jernbanemænd, jeg har kendt, den der kunde de fleste Detaljer vedrørende Banedrift, en af Etatens dygtigste Mænd, men tillige en god Mand. Jeg kender en Række Tilfælde, hvor han ydede sine Underordnede en Haandsrækning, naar de var i Knibe ogsaa økonomisk, og naar der var betydelig Risiko forbundet dermed.

Et Aarstid efter ovenstaaende Hændelse blev han Trafikchef i Aarhus, og efter Gentoftulykken, Tra- fikchef for Sjælland—Falster, og fik Titlen Konfe- rensraad. Tog Afsked 1906, ca. 65 Aar gammel.

18. *Alvorlig Forskrækkelse.*

En mørk Aften hørte jeg stærk Træsko klapren hen ad Perronen, lidt efter rev en Portør Døren op og meddelte stakaandet, at der ude i Stationens

Vestende laa en Mand, som vistnok var død. Den derefter tilkaldte Læge, Dr. Fenger, meddelte, at Manden var dræbt af et Slag i Hjerteregionen og Døden indtraadt for en Times Tid siden. Efter at have ordnet Ligets Udlevering og afhørt de forskellige, der havde været i Nærheden af Ulykkesstedet, kom jeg til det Resultat, at Manden var kommen ind paa Banen fra Ribe Landevej ved at klatre over det lukkede Led og var saa i Mørket traadt ud i Sporet foran det indkørende Tog 270, hvis Maskine havde bibragt ham det dødelige Slag.

En udførlig Indberetning blev sendt Trafikinpektøren og Genpart sendt Politimesteren i Holsted. I min 6-aarige Jernbanevirksomhed var det første Gang, jeg oplevede en saadan Ulykke, og jeg var derfor spændt paa Sagens videre Forløb.

Den ventede nærmere Undersøgelse fra nævnte Autoriteter udeblev. Hverken mundtligt eller skriftligt hørte vi til Sagen. Saa enkelt kunde sligt altsaa forløbe den Gang.

19. Jørgen Post.

Stationens 9 Postbude fortjente alle en Omtale, men vi faar nøjes med Jørgen, som den mest særprægede. Han var den mindste af Vækst og vistnok ogsaa den mindst begavede i hvert Tilfælde med Hensyn til boglig Viden, men hans Villighed og uegennyttige Hjælpsomhed over alle Grænser stor. Han gjorde ikke Forskel paa høj og lav, thi som han sagde, skal Gaardejeren have sine Ærinder besørget gratis, saa skal Tjenestepigen, som gaar for næsten ingen Ting, ogsaa.

Hans Gestrikt, som han selv kaldte Ruten, var kort og uden mange Postsager, men han var altid stærkt belæsset med private Sager. Ved Hjælp af

en god Hukommelse og stor Popularitet havde han udført det Kunststykke at klare en halvthundrede Aars Posttjeneste uden hverken at kunne læse eller skrive.

Før han om Morgenen forlod Kontoret, maatte vi ordne Breve og Aviser i hans Kontrabog saaledes, at Posten til første Landsby laa under første Blad, næste under andet o. s. v.

En Eftermiddag var Jørgen undtagelsesvis vred, da han afleverede sine Postsager. En Mand havde bestemt forlangt, at Jørgen skulde udfylde en Postanvisning for ham. „Den Mand maa jo være tovlig,” sagde Jørgen, „at tro, at jeg ogsaa skal forstaa Kontorforretninger. Nej, der er da Grænser for, hvad et Menneske kan sætte sig ind i.”

I Jørgens unge Dage var hans „Gestrikt” Ribe—Varde (41 km) den ene Dag, Varde—Ribe den næste. Han oppebar herfor 30 Kr. om Maaneden; men det værste var, sagde han, at han selv maatte betale Natophold i Varde 14 Gange om Maaneden.

20. Et Kompromis.

Ribebanens Togfører kom en Dag ind paa Kontoret med en Rejsende, der medførte en lille sort Hundehvalp, som han nægtede at betale Hundebillet til, idet han gjorde gældende, at Banen ikke tog Betaling for en Kat, fordi det var et lille Dyr, der ikke optog særlig Siddeplads og var stærkt tilknyttet sin Ejer. Det samme kunde i endnu højere Grad siges om hans 4 Uger gamle Hundehvalp, der maaelig kunde være i hans Frakkelomme.

Egentlig var jeg tilbøjelig til at give den vrede Mand Ret, men vilde nødig desavouere Togføreren, der med Rette havde udfærdiget Togbillet.

Som et Kompromis foreslog jeg Manden at sælge mig Hvalpen for 1 Kr., hvoraf de 65 Øre skulde tilfalde Banerne for Befordringen, medens han fik 35 Øre udbetalt kontant, idet jeg oplyste, at han for denne Sum kunde erholde Kaffe med 2 Stykker Wienerbrød paa Banegaardsrestaurationen.

Under min langtrukne Tale var den vrede Mands Vrede gaaet over. Med et Grin rakte han mig Haanden og sagde: „Det var et kønt Kompromis, lad mig faa de 35 Øre.“

Min Søn, Peder, der var et Par Aar, blev glad for sin lille Legekammerat, som forøvrigt hele Familien havde Fornøjelse af i nogle Aar; men saa blev Dyret lige saa arrigt som dens forrige Ejermand, rev flere Par Benklæder itu, bl. a. Postbudets, hvorefter jeg begyndte at overveje, hvordan vi skulde faa den aflivet, men inden jeg blev færdig med Overvejelserne, løb den en Dag, arrigt gøende, imod Maskinen for et indgaaende Ribetog, og var død med det samme. Saaledes slap jeg for at afsige Dødsdommen.

21. *En Assistent mere.*

Arbejdet paa Stationen voksede stærkt og havde allerede længe været for stort til en Assistent, men da jeg havde saa meget privat Arbejde, kunde jeg ikke faa mig selv til at kræve Hjælp, men tilsidst fremgik det af Statistiken, og Stationen fik Assistent Volkersen, men da han længtes tilbage til Sjælland, og da Krause længtes efter Bramminge, kom der en Bytning i Stand.

Med 2 Assisterter kunder der blive en rimelig Tjenstordning, men ikke samlet Tjeneste, noget man kun kendte paa ganske enkelte Stationer.

22. *Vestjysk Spillesyge.*

Jordspekulationen i Esbjerg opstod omkring 1890 og steg i de følgende Aar til uanede Højder. Jord indenfor en Afstand af 3—4 km fra Torvet blev erklæret for Byggegrund og jobbet op i høje Priser. Rygter om de svimlende Summer, der var tjent, for som en Løbeild videnom. Mine Kollegaer deltog efter Evne i Spekulationen, og jeg var ejheller upaa-virket af Rusen; et ældre straatækt Hus med Have, nær ved Banegaarden, var ved Dødsfald til Salg for en rimelig Pris. Arvingerne, der boede i Aalborg, gav mig Huset paa Haanden til 1. April, men da min Forflyttelsesordre kom forinden, opgav jeg Handelen. Et stort Held for mig, idet Erfaringen viste, at de, der kom ind i Esbjerg Grundspekulation, ikke holdt op, før de sad i Gæld til op over Ørene. Saaan gik det mange vest- og sønderjyske Landboere.

Fra Esbjerg naaede Jordspekulationens Smittekim Bramminge 1893—94, men Kimene var nu saa svækkede, at de nærmest virkede som en sund Stimulans. Stationsbyen havde hidtil staaet i Stampe, men kom nu i Vækst, idet omliggende Jord blev udstykket i Byggegrunde, hvoraf en Del blev købt af Egnens Landboere. Jeg fik 6000 Kvadratalen, mest Bagjord, udfor Stationens Varehus for 700 Kr. Den billige Pris hidrørte fra, at det var første Salg efter en større Udstykning. Den bageste Halvdel af Arealet tilplantede jeg med Bjergfyrrer og Gran. Ved Salg et Par Aar senere indbragte dette Areal 700 Kr., hvorefter jeg havde en Byggegrund af passende Størrelse gratis.

23. *Bramminge i Vækst.*

Stationsbyen var for lille til at kunne gøre sig gældende i Sogneraadet, hvorfor man 1893 nedsatte et Udvalg til at arbejde for Byens Ve og Vel. De førende indenfor Udvalget var Møller Poulsen, Købmand Schou, Læge Fenger og Smed Thomsen, alle Tilflyttere, de valgte mig til Sekretær, og i Løbet af 2—3 Aar frembragtes der en Række Resultater, der var lige ved at tage Vejret fra selve Udvalget. De vigtigste var: Gadebelysning, Kommuneskole ved Stationen, Forbedring af Byens Tilførselsveje, Landboforening for Bramminge og Omegn. Udgivelse af et upolitisk Ugeblad. Erhvervelse af faste Marker, Dyrskue, Efterskole for Egnens og sønderjysk Ungdom, Teknisk Skole og en selvstændig Bank.

Disse Foretagender trak en Del Folk til Byen, saa der blev Boligmangel med Indflytning i halvfærdige Bygninger. Udvalget foranledigede, at egnet Jord blev udlagt og kom i Handelen som Byggegrunde.

Af nævnte Ugeblad fremgaar, at i den første Uge af Juni 1896, blev Grundsten nedlagt til ikke mindre end 10 nye Bygninger, hvoraf 5 med 2 Etager. Ved den Folketælling, Udvalget lod foretage 1897, var Indbygerantallet 693. At Væksten hvilede paa et sundt Grundlag ses af, at den er fortsat jævnt, og at Indbyggerantallet 1. Januar 43 er 3.177.

2A. *Billig og intelligent By.*

Selv i Forhold til Datidens Priser var Bramminge en billig By. Min Udgift til Skat var 3 Kr. Brændsel 12 Kr. (Tørv). 3 pæne Værelser med stort Køkken 132 Kr., alt pr. Aar. Da jeg 1894 byggede eget Hus, var Byggesummen — færdig til Indflytning — 4000

Kr. Gulvareal 144 m² foruden Loftværelse. Haandlavede Mursten og Skifertag. Udhus til Vask, Brændsel, Høns og Gris. (Da jeg 1933 byggede mit nuværende Hus i Ordrup var Gulvarealet V4 mindre. Byggesummen 4% Gang større. Heraf er Bad, WC og Centralvarme 3000 Kr.)

Nogle Varepriser fra Bramminge Ugeblad: Oksekød 20—45 Øre, Lammekød 38—45, Kalvekød 18--25, alt pr. V2 kg, (Fedekalve kendtes ikke), Æg 4 Øre. Herrefjedersko haandsyede 7.75. Fabrikssko 6.75. Laksko 6.50. Et Sæt godt Herretøj 50 Kr.

I aandelig Henseende var Forholdene ej heller ringe, der fandtes: Bibliotek, Læseselskab for nye Bøger, en stærk Foreningsforening, en upartisk politisk Forening. Indremission. En grundtvigs Kreds med maanedlig Gudstjeneste ved Pastor Højmark, Aarhus. Afholdsforening og Sangforening.

Det aandelige Midtpunkt blev fra 1898 Bramminge Efterskole under Ledelse af Bak, Jørgen Ravn og Frue. Sidstnævnte overtog 1904 Hejls Efterskole, som de ledede til Genforeningen i 1920.

25. *En Appelsin faldt i min Turban.*

Byen var nu saavidt i Skub, at man mente, den kunde bære en Bank. Hurup i Thy havde som eneste Stationsby i Landet en saadan, og Bramminge vilde være Nr. 2. Aktiekapital paa 65.000 Kr. blev tegnet, Bankbygning opført, men saa hengik flere Maaneder, uden at der skete videre.

En Morgen stod Købmand Schou og ventede paa sin Post, og medens jeg hælder Postsagerne ud af Posen, fortæller han, at Bankraadet endnu ikke har fundet noget Direktøremne, som de kan samles om, hvortil jeg for at sige noget bemærker: „Hvor-

for tager De ikke Sparekassebestyrer Helle, Ribe." Schou studsede, tvivlede om at Helle vilde, men fastsatte alligevel Bankraadmøde om Forslaget og bad mig komme til Stede. Da jeg mødte, havde Bankraadet samlet sig om Helle, lavet Udkast til Kontrakt og udfærdiget Fuldmagt, der overdrog — mig at træffe nærmere Aftale med Helle. Jeg fandt det var Galmandsværk og sagde det, idet jeg foreslog Schou som Formand og en af de øvrige, der alle var kendte Mænd fra Omegnen.

Schou bemærkede hertil, at Sagen var nøje gennemtænkt og bad mig ikke lave Vanskeligheder, men tage til Ribe næste Dag.

Efter en passende Ventetid i Sparekassens Forværelse, kom jeg ind i et imponerende Direktionsværelse, og efter Præsentationen at have frembragt mit Ærinde, sagde Helle: „De er ikke bange at forlange, jeg skal tage til Bramminge til noget uvist. Er De Medlem af Bankraadet?" Nej, men jeg tænker paa at tage en Aktie. Det sidste var noget, jeg lavede under Situationens Højtryk. Helle: „Jeg maa da først tale med min Hustru, der er vel en passende Betænkningstid?" Hvortil jeg imødekommende svarede, at jeg gerne skulde afhente Svaret om 2 Timer.

Noget oprevet gik jeg en Tur ud af Byen og drak saa Eftermiddagskaffe paa Hotel Postgaarden. For at Læserne kan forstaa, hvor gammel Historien er, bemærkes, at Kaffen med Brød kostede 35 Øre.

Da jeg samme Aften afleverede det af Helle underskrevne Kontraktudkast med nogle uvæsentlige Ændringer, sagde Schou synlig lettet: „Tak skal De have, jeg tænkte nok, De var Mand for at gøre det Kup."

Et Par Maaneder senere aabiede Banken med Helle som 1., Sagfører Espersen som 2. og jeg som 3. Direktør. Den Stilling indbragte mig foruden Part i Tantiemen nogle Hundrede Kr. hvert Aar. Min Forpligtelse bestod i at følge Arbejdet saavidt, at jeg kunde forsvare at underskrive Aarsregnskabet. Jeg bestemte selv, naar jeg vilde arbejde i Banken. Stillingen beholdt jeg flere Aar efter at være flyttet til Fredericia, men maatte da naturligvis tilbringe min Sommerferie i Bramminge. Det eneste mindre morsomme, jeg oplevede som Bankmand var, at jeg en Gang fik en Politibøde paa 40 Kr., fordi Personalet havde glemt rettidigt at paasætte en lille Veksel et 20 Øres Stempelmærke.

Helle førte Banken med sikker Haand og undgik helt Tab, da Esbjergkrak nogle Aar senere rystede de fleste vestjyske Pengeinstitutter. Aktieudbyttet var gennemsnitlig 7 %. Ved Overtagelsen i 1920 udbetalte Landmandsbanken Aktierne til Kurs 160.

Ved Direktør Espersens Død omkring Aarhundredskiftet blev jeg tilbudt hans Plads. Fordobling af Gage og Halvvering af min daglige Tjenestetid var vel fristende, men jeg ønskede ikke at forlade D.S.B.

Mine Bekendte kunde aldeles ikke forstaa mit Afslag. Forklaringen var, at Arbejdet ved Banerne stadig havde min Interesse, medens jeg ikke kunde tænke mig at tilbringe Resten af mine Dage i Bramminge Bank.

26: *Upartisk Politik.*

Mine første Venner var nærmeste Nabo, Dyrslæge Skjøttgaard og Smedemester Thomsen, Randels Svingersøn. Alle unge politisk interesserede, men med hver sin politiske Anskuelse, hhv. Hørrupper, Social-

demokrat og jeg moderat Venstre. Vi blev snart enige om at lave en upartisk Forening til politisk Oplysning. Den fik stor Tilslutning med kendte Talere fra alle Partier.

Vi vilde intet mindre end afskaffe de politiske Partier Landet over. I Rigsdagen skulde Rigsdagsmændene ikke stemme efter Partiparole som nu, men dele sig for og imod hver enkelt Sag. Vi syntes Tanken var saa sund og ligetil, at alle maatte slutte sig til den. Til Støtte for nævnte Ideer startede vi 1896 „Bramminge Ugeblad.“

27. *Ugebladet og Jens Busk.*

Jeg blev Redaktør. Bladet gik godt, tjente Penge og blev efter 2 Aar til „Landbo-Dagbladet,“, men Redaktøren gik det mindre godt, det gik mig som Udvandrerkskibet Geyser, der strandede paa en undersøisk Klippe.

Klippen var Egnens Folketingsmand, Jens Busk. Valgkredsens Afgud gennem 20 Aar. Landets dygtigste Taler. Medlem af Finansudvalget, som de Aars svage Regeringer ofte maatte bejle til. En af Landets stærkeste Mænd.

Ham traadte vi paa Tærne ved en haardhændet Kritik i Ugebladet. Ugebladet tog en Del Annoncer fra Ribe Folkeblad, som Busk ejede, det var heller ikke pænt; men det værste var maaske, at jeg forsvarede den Del af Venstre, der i 1894 sluttede Forlig med Regeringen og derved bragte Provisorierne ud af Verden, medens Busk var Forligsmodstander.

28. *Uvejret varsles.*

Da Jens Busk efter et politisk Møde i Gørding, forlod Salen, hviskede han mig, der stod nede ved

Udgangen, i Øret: „Jeg skal sørge for, at De ikke vedblivende gaar og gør mine Bønder tossede.“

En Tid efter kom jeg til Afhøring hos vor ny Trafikinspektør, Ole Høyer, tidligere Baneingeniør. Han fik fuld Besked og alle de udkomne Ugeblade med sig hjem. — Nogle Uger senere gentoges Besøget. Ordene faldt saaledes: „Man vil sætte Pris paa, at Deres Navn ved Lejlighed slettes paa Bladet. Andet staar der ikke i Skrivelsen, saa for min Skyld kan De iøvrigt godt fortsætte Arbejdet ved Bladet som hidtil.“ Det var 1897, saa gik der et Aar i Ro.

29. *Forflyttelse? Skal — Skal ikke.*

Som et Lyn fra en klar Himmel kom der 1898 en Skrivelse, hvorefter jeg var forflyttet til Vejle; nogle Dage efter blev Skrivelsen tilbagekaldt telegrafisk.

Mellemspillet var dette. Ved Festmiddagen paa Hotel Spangsberg efter en Havneudvidelse i Esbjerg, sad Trafikinspektør Høyer ved Siden af Generaldirektør Tegner. Da Stemningen var ved at blive munter, spurgte Høyer, om det nu skulde være Skik, at Rigsdagsmændene forflyttede Banens Folk, og forklarede de nærmere Omstændigheder. Tegner svarede: „Ikke saalænge jeg er Generaldirektør,“ hvorefter han sendte et Telegram til København. Næste Aften forelaa Resultatet i Bramminge. Ribe Folkeblad havde et Par glade Dage. Det skrev den ²¹A 98: „O Bramminge, hvad har Du tabt. Jernbaneassistent Poulsen, der i de senere Aar har spillet en ret stor Rolle i Bramminge, er bleven forflyttet til Vejle. Landbodagbladet græder sine modige Taa- rer i den Anledning, hvad forøvrigt er ganske naturligt, da han vel nærmest maa betragtes som Bladets Ophav.“ Den ²⁰% meddelte Bladet: „Bram-

minge faar nu Lov at beholde Assistent Poulsen, idet hans Forflyttelse til Vejle er bleven annulleret."

De glade Dage rinder saa hurtigt.

30. *Frivillig tvungen Flytning.*

Aaret efter igen et opskræmmende Telegram, hvorefter Trafikchefen i Aarhus ønskede at tale med mig efter Middagstogets Ankomst til Bramminge. Det var Kammerjunker Westergaard, der kendte mig fra sine Trafikinspektørdage i Fredensborg, han sagde: „De har vel gættet Dem til mit Ærinde, jeg er selv taget herved for personlig at høre, hvordan De stiller Dem til en Flytning nu eller om nogle Maaneder. De kan selv bestemme, naar og hvor De vil hen. Banerne vil selvfølgelig afholde alle Udgifter ved Flytningen, ogsaa eventuelle Tab ved Deres Villa."

Det var fremsat i en elskværdig Tone, som naar Ven taler til Ven, men jeg var jo klar over, at der stod Bajonetter bag. — Den Gang var der ingen Jernbaneforening eller anden Magt, hvorfra der kunde ventes Støtte. — Slaget var tabt for mit Vedkommende. Jeg valgte Fredericia med snarest Flytning. Mit Hus solgte jeg til Kommunen med 2000 Kr. Fortjeneste, hvorfor der ikke blev noget at erstatte for Banerne.

Sejren har næppe været til megen Glæde for den oprindelige store Idealist, Jens Busk. Mine Meningsfæller udnyttede Sagen og spurgte ved Vælgermøderne 1901, om han havde været medvirkende ved min Forflyttelse. Svaret: "A er da ligeglad, hvem der er Assistent i Bramminge" svækkede hans Stilling. 1906 frabad han sig Valg.

Nogle Maaneder efter Flytningen spurgte jeg i

Generaldirektoratet, om Sagen vilde blive noteret paa mine Papirer, hvortil Personalechefen svarede: „Nej, den Sag egner sig overhovedet ikke til Notering noget Sted. Vi er nærmest imponeret af, at De kunde sætte en saadan Skræk i Folketingsmanden, at han vilde bruge slige Midler."

31. *Efterskrift.*

I 1904 ledte jeg paa Silkeborg St. efter en Kupe i et holdende Tog. Jens Busk, der sad i en 1. Kl. Kupe, kaldte paa mig, og medens jeg endnu stod paa Trinbrættet, siger han: „Jeg er Dus med den nye Trafikminister, og hvis De vil søge et Embede, kan De blot underrette mig, saa skal jeg nok sørge for, at De faar det; jeg kender jo Deres Evner." Mit Svar kom øjeblikkelig: „Nejtak! jeg vil hellere forblive Assistent hele mit Liv, end forfremmes ved Deres Hjælp."

Et Øjeblik efter sad jeg i en anden Kupe, men det Svar glæder jeg mig over den Dag i Dag.

Som berettet under Fredensborg betalte kongelige Personer da 4 dobbelt for Befordring, medens Finansudvalgets Medlemmer har Frikort til 1. Kl., med Ret til at tage andre med billigere Billet ind til sig. Det sidste oplyste Jens Busk, da jeg i Silkeborg paa hans Indbydelse til at køre i hans Kupe svarede, at jeg ikke havde Ret til 1. Kl. Det er formentlig let at forstaa, at denne Indbydelse blev givet før og ikke efter førstnævnte Samtale.

spiste hos Restauratøren og til en lavere Betaling end andre; ogsaa paa anden Maade tog Jensen sig af os; blev vi siddende forlænge efter Spisning, blev der med Vægt sagt, hvor mange Dage, der var til Eksamen, og da denne senere var bestaaet, og vi kom hjem fra Aarhus, hørte vi, at Restauratøren flere Gange i Løbet af Eftermiddagen havde stukket Hovedet ind ad Døren og spurgt, om der var Nyt fra Aarhus; saa interesseret var han i Resultatet. Nogle Aar senere fik Jensen Ridderkorset efter Indstilling fra D. S. B.

Bramminge 1892. Fru Rosendahl; se Side 107 i 1. Del. Hendes Efterfølger, fhv. Proprietær Mads Hansen, der havde mistet sin Gaard under Firsernes Landbrugskrise, var en stabil og agtet Mand, der passede Virksomheden med stor Omhu; hans Hustru, der var Søster til Landstingsmand, Fabrikant Lauritzen, Vejen, var en enestaaende Madkunstner, hvis Smørrebrød snart blev landskendt. Handelsrejsende, der østfra skulde passere Bramminge med Morgentoget, skrev eller telegraferede forud om at have en Frokostkurv parat; noget den Gang ukendt.

Fredericia 1899. Sønnergaard var Adelens og Pengearistokratiets Madkæreste, hans Middage var berømte udover Landets Grænser. Bestillinger, der helst skulde indgaa Dagen forud, behøvede kun at nævne, hvilke Vine man ønskede, saa blev Menuen bygget derefter. Enkefru Sønnergaard fulgte Traditionen fra sin Mands Tid og fik Finanserne bragt paa Fode. Efterfølgerne Schultz og senere R. Andersen var dygtige Forretningsmænd, der trods en Femdobling af Lejeafgiften hurtig og i Modsætning til Sønnergaard blev velhavende Mænd; men fra den Tid blev det mindre lukrativt at være Tjener paa Fredericia Banegaard.

Slagelse. P. Andersen 1916. Da jeg dette Aar var bleven Stedfortræder for Strækningens Trafikinspektør og da jeg senere selv overtog dette Embede, maatte jeg ofte paa de store Trafikdage og mangen en Søndag Aften i Sommertiden opholde mig mellem Ros-